

Zehr-i Katil

Cenk Çalışır

Nazan

“Her şey bir soruyu yanlış çözmeme başladı. Altı yıl önce girdiğim üniversite sınavında bir soru fazla bilseydim, bugün burada sorgulanmayacak, Bursa yerine İstanbul’da bir üniversitede okumuş ve Kenan’la hiç tanışmamış olacaktım. Karşılaştığımızda Uludağ Üniversitesi İngilizce Bölümü’nde son sınıf öğrencisiydim. Birkaç ay sonra okul bitecek, dolayısıyla yurttan çıkmak zorunda kalacaktım. Süratle bir şeyler yapmalı, Bursa’da kalmanın yollarını bulmalıydım. Öğretmen atamalarına kadar ailemin yanına, o küçük kasabaya dönmek niyetinde değildim. Geçen dört yılda çok değiştiğimi düşünüyorum, kasabadan, ailemden uzakta, başka bir hayatım olsun istiyordum. İstiyordum, çünkü başka biri olmuştum, dört yıl büyümemiş, bu zamanda çok değişmişim.

Büyümek ile değişmek arasındaki farkı çocukluğumuzun beraber geçtiği arkadaşlarımda görürdüm en çok. Aradan geçen yıllar boyunca onların yalnızca vücutlarında değişiklik olduğunu hissederdim. Kalçaları ve memeleri büyüyordu ama düşünceleri hiç değişmiyordu. Yeni sanatçılar ve yeni şarkıcıların ve bu şarkıcıların birkaç ay içerisinde unutulacak parçalarının nakaratları dışında yeni bir şey öğrenemiyorlardı. Bazıları liseyi yarıda bırakmış, bazıları ortaokuldan sonra hiç okumamıştı. Hepimiz çiftçi çocuğuyduk. Yan yana evlerde oturur, uzaktan akraba olurduk. Kasabamız küçük olduğundan, bizden önceki kuşaklarda, benim dedemin dedesi, onlardan birinin yengesinin anneannesiyle evlenmiş olurdu ya da annemin dayısının oğlunun kızıyla, onların amcalarının

torunu evlenirdi. Yani, hepimiz bir biçimde akrabaydık. Toplasan üç bin kişilik kasabada yabancı yoktu. Yaşıtlarım arasında okumak konusunda en hırslı kişiydim. O yıl kasabada sınava giren topu topu otuz beş öğrenci vardı ve içlerindeki tek kız bendim. Üniversiteyi de bir tek ben kazanmıştım. Diğerleri birkaç yıl daha deneyip vazgeçtiler.

Tüm lise hayatım, babamı ve abilerimi üniversiteyi kazanacağım ve büyük şehre gideceğim konusunda ikna etmeye çalışmakla geçti. Üç abim ve babam üniversite sınavını kazanamayacağımdan emin oldukları için ki bunda da haksız sayılmazlardı, çünkü dokuz ya da on aldığı yazılı notlarımı, evde dört-beş gibi ortalamalarla açıklar, sıradan bir öğrenci olduğuma inanmalarını sağlardım. Bu uyanıklığım sayesinde fakülte konusunu açtığım ilk zamanlar, ‘Hele bir kazan bakalım’ derlerdi. Sonraları, ‘Tamam kazanırsan gidersin’ demeye başladılar. Son ana kadar da büyük bir direnç göstermediler. Ayak dirediklerinde de annem dikildi karşlarına. Okumam gerektiği konusunda annemi öylesine inandırmıştım ki büyük kavgaları göze alıyor, hiç şahit olmadığımız biçimde babama karşı sesini yükseltiyordu. Abilerime sütünü helal etmeyeceğini söylediğinde onlar için konu kapanmış oldu. Babam tek başına kalınca fazla direnemedi ve 1985 yılının eylül ayında o küçük kasabadan ayrıldım.”

Zaman zaman bakışlarını Nazan’a çeviren genç komiser, önündeki deftere kısa notlar alıyordu. Oldukça yalın döşenmiş odada, küçük yuvarlak bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Toplantı amaçlı kullanıldığı anlaşılan masa, on altı metrekarelik odanın kapıdan uzak köşesine yerleştirilmişti. Üzerinde içi su dolu cam bir sürahi, yanında içine peçete serilmiş servis tabağı ve bu tabağa ters çev-

rilerek konmuş üç su bardağı vardı. Bardak ve sürahinin aynı takımın parçaları olduğu, üzerlerindeki kesme motiflerinden anlaşılıyordu.

Yanlarında alt kısmı iki kapaklı, üstü dört sıra raf ve bu raflarda giden evrak, gelen evrak, iç yazışma gibi başlıkları olan, renkli klasörlerin durduğu şık bir dolap bulunuyordu. Karşısındaki masa Erol Komiser'in çalışma masasıydı. Evrakları ve yapılan işi azmış gibi gösterecek büyüklükte ya da üstündekileri dağınık, dolayısıyla yapılan işi çokmuş gibi gösterecek küçüklükte değildi. Resmî odalarda görülen sümen yoktu. Küçük tahta bir kalemlik, içinde ataçlar ve zımba telleri bulunan yine tahtadan bir kutu. Bunların yanında not kâğıtlarının durduğu bir kutucuk daha ve masaüstü takvim. Kaşe, zımba gibi büro gereçleri çekmecelerdeydi. İki büro koltuğu masanın hemen önünde, karşılıklı duruyordu. Bunların arasında dolap ve masayla takım olduğu anlaşılan, üzerine birkaç derginin bırakıldığı akçaağaç bir sehpa vardı. İçeri girenler, nihayetinde İl Emniyet Müdürlüğü'nün üçüncü katındaki bir odada bulduklarından, binadaki resmiyete karşın içeride samimi bir hava, insanı rahatlatan bir sıcaklık olduğunu hissederlerdi. Birçoğu, bu sıcaklığı verenin Erol Komiser olduğunu fark ederdi.

Nazan da bunu hissetmiş olmalıydı ki, sigara için izin istedi. Çantasından çıkardığı sigarasını genç komiserin yakmasına izin vermesiyle ilk dumanı çekip anlatmaya devam etti.

“Okulun bitmesine birkaç ay vardı. Yaz aylarında ve bayramlarda gittiğim kasaba artık bana yetmiyordu. Üniversitede geçirdiğim dört yıl içinde tüm çocukluk arkadaşlarım evlenmişlerdi. Onların evlerine gittiğimde

annelerimiz bizi nasıl yetiştirdiyse aynı bilgi ve geleneklerle kendi çocuklarını yetiştirdiklerini gördüm. Annelerinden bir adım öteye geçememiş bu genç kadınlarla ortak hiçbir şeyim yoktu. İlk günlerde tarla, bahçe işleri özlediğim şeyler gibi gözüküyor ama birkaç gün sonra sıkılıyordum. Annem, 'Bütün kış ders çalıştın, dinlen biraz' der beni mutfağa sokmazdı. Abilerimin çocukları, ablalarım yalnızca birkaç gün oyalıyordu beni. Öğretmen atamaları ve bu sürecin uzunluğunu düşündükçe kasabaya dönmek kâbusum olmaya başlamıştı. Orada Freud'u tartışacağım, Carlos Castenada ile Bir Başka Gerçeklik peşinden gideceğim, Tolstoy ya da Gogol okuyabileceğim hiç kimse olmadığı gibi, Dr. Hook, Beatles, Pink Floyd, Janis Joplin dinleyen de yoktu, merakla bir filmi bekleyende. Bir biçimde Bursa'da kalmalı, üstelik ailemi de buna ikna etmeliydim. En kısa yol hemen bir iş bulmaktı. Çok iyi yazıp konuşabildiğim ve dört yıldır eğitimini aldığım İngilizce'nin dışında bir meziyetim yoktu aslında. Üniversitenin ilk yılında yurttan aynı odada kaldığımız bir arkadaşım vardı. Adı Sibel. Çok rahat bir kızdı. Her yere girip çıkar, hiçbir şeyden çekinmezdi. İşletme okuduğundan mıdır bilmiyorum, sürekli nasıl para kazanacağını düşünürdü. Bir makine çıkmıştı o günlerde, suyu filtre eden. Beraber kapı kapı dolaşıp o cihazı satmıştık. Öğrenci bütçesine kıyasla iyi de para kazanmıştık. Derslerin ağırlaştığını görünce işi bırakmıştım. Sibel bir süre daha devam etti. Sonraki üç yıl boyunca başka bir iş tecrübem olmadı.

Okulun bitişi yaklaştıkça çıkmaza giriyordum. Gazete ilanlarına bakıyor, tanıdığım herkese iş aradığımı söylüyordum. Kiramı ödeyebileceğim, ayaklarımın üstünde duracak geliri sağlayabileceğim bir işin peşindeydim. Başlangıç için çok büyük beklentilerim yoktu. Tek başıma ne yer, ne içerdim ki? Asıl gider kalemi kira olacaktı.

Öğrenciyken aynı evi paylaşan arkadaşlar vardı. İki ya da üç kız bir evde kalıyorlardı. Ben o kiraya ortak olacak kadar paraya bile sahip değilken şimdi tek başıma tamamını karşılamak durumunda kalacaktım. Arkadaşların kira olarak ödedikleri rakamları duydukça cesaretim kırılmaya başlamıştı. O kadar parayı kazanamayacağıma göre, başka sentlere bakmalıydım. Ev sahipleri, dairelerini aileye veremeyecekleri bedellerle öğrencilere kiralyorlardı. Dört kişi bir araya gelince kiralanan bu daireleri maaşı ancak bu bedel kadar olan bir işçi ya da memurun tutma şansı olmuyordu. Sırf okula yakın ya da öğrenciye veriyoruz ayrıcalığıyla o kötü daireleri ederinin çok üstünde fiyatlarla kiralyorlardı. Mezun olmak da çözüm değildi aslında, çünkü aynı ev sahipleri bu kez karşımıza bekâra ev veriyor olmanın şımarıklığıyla çıkıyorlardı.

Gramer derslerimize giren, doçentlik tezini hazırlayan Filiz Hoca o günlerde beni çok severdi. İş aradığımı duymuş, yanına çağırttı. Bir aile dostlarının, işleri gereği yabancı dil öğrenmesi gerektiğini, bu konuda kendisinden yardım istediklerini anlattı. Beyefendinin işlerinin yoğunluğundan ve düzenli mesai saatlerinin olmadığından bir kursa gidemediğini, bu nedenle saatlerini gün içerisinde kendisinin belirleyebileceği akşam derslerine ihtiyacı olduğunu söyledi. Belirsiz kurs saatleri nedeniyle profesyonel yardım alamadığı açıktı. Öyle bir öğretmeni olmalıydı ki tek öğrencisi kendisi olsun. O anda toyluğumdan mıdır, saflığımdan mıdır, bilmiyorum, *tek öğrenciyle elime kaç para geçer?* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Filiz Hoca'nın odasında adıma yakışmayan bir biçimde nazlanmadan, olur dedim. Arkadaşıyla konuşup randevu alacak, bizi tanıştıracaktı. Anlaşırsak derslere başlayacaktık.

Filiz Hoca modern bir kadındı. Samimi olmakla yüzgöz olmayı karıştırmıyor, her zaman seviyeyi koruyordu.

Çok saygı duyduğumuz, iyi niyetli, nasıl derler, görmüş geçirmiş biriydi. Beni neden seçtiğini hâlâ bilmiyorum. Öyle çok başarılı bir yanım yoktu. Derslerim kötü değildi belki ama süper de değildi. Bildiklerimi anlatabilmek, anlattıklarımı öğretebilmek konusunda yetenekli miydim, bu nedenle mi beni düşündü, hiçbir fikrim yok. Belki de içinde bulunduğum açmazın farkındaydı, sadece yardımcı olmak istemişti. O ya da bu nedenle, sonunda bir işim olacağı için mutluydum.

Odadan çıktığımda para konusunu konuşmamakla hata edip etmediğimi düşünüyordum. Biraz da ürkmüş-tüm aslında. İlk defa öğretmen olacaktım. Belki de öğrencimin, kendimi hazırladığım gibi benden küçük olmaması korkutmuştu beni, belki de paramı öğrencimin ödeyecek olması. Bilmiyorum.

Onun nasıl biri olduğu hakkında bir şey söylememiş-ti Filiz Hoca. Boş anlarımda nasıl bir yerde, nasıl birine ders vereceğimi hayal ettim. İngilizce'ye ne kadar hakim-di? *This is a book* diye mi başlayacaktık? O kadar mı bil-miyordu? Sıkıntılı geçen bir haftanın sonunda Filiz Hoca öğrenci adayımın cuma günü bizi beklediğini bildirdi.

Nasıl giyinmem konusunda belki fikirlerim vardı ama bu fikirleri uygulayacak param olmadığından, yurttaki kızlardan yardım istemiştim. Siyah bir pantolon, üstüne kırmızı bluz, içine siyah fular ve üstüne gri bir ceketle ol-dukça şıktım. Sibel'den aldığım siyah yüksek topuklular ve çantayla tam bir iş kadını gibiydim. Her biri getirdiği değişik fırça ve taraklarla fön yarışına girdiler. Siyah saç-larıma çok da dikkat etmediğimden uçlarındaki kırıkları saklamak için bir hayli ter döktüler. En kısa zamanda kat kat kestirmeliymişim. Kaşlarım ve saçlarım arasındaki alın boşluğumu beğenirim. Bazı kızlarda bu mesafe çok az olur. Alnımı çok da kapatmasına izin vermeyecek şe-kilde saçlarımı yana taradılar.

Biçimlenen yüzümü hafif ama çarpıcı bir makyajla tamamladılar. Bu işi makyözlere taş çıkartacak kadar iyi biliyorlardı. Üst dudağımın inceliğini kalem hilesiyle kapatıp dudaklarıma hiç görmediğim bir biçim kazandırdılar. Elmacık kemiklerimin çıkık, çenemin küçük olduğunu, bu üçgenliğin beni olduğumdan toy gösterdiğini söylediler. Fondotenin üzerine sürülen allığın tonu için üç kızım çekişmesini görmeliydiniz. İşleri bittiğinde yanaklarım dolgunluğa, bense olgunluğa erişmiştim. O kısacık zamanda bir yandan kaşlarım alınıp inceltiliyor, diğer yandan gözlerimi ortaya çıkartacak renk konusu tartışılıyordu. Kalemi bir tek gözaltlarım için kullanırdım. Kızlar gözkapaklarımı da kullanarak çektikleri çizgilerle, bir hile daha öğrettiler. Göz kenarlarına attıkları küçücük çizgiler bana Mısırlı firavunları hatırlatmıştı. Gözlerim su damlası şekline bürünmüş, koyu kahveler iki siyah çizginin arasında birer boncuk gibi ortaya çıkmıştı. Doğduğum ilk günden beri dudağımın biraz üstünde solda duran şu küçük et parçası beni rahatsız etmiştir. Belgin Doruk adını taktıkları o küçük kabarıklığı da boyadılar. Bana kattığı seksapaliteye şaşırmıştım. Ben görmezden geldikçe onlar üstünü boyuyor, benim kaçtığım şeyler bana güzellik katıyordu. ‘Demek erkekleri böyle kandırıyoruz’ dediğimde kahkahalarla gülmüştük. Rimelle gözlere yapılan vurguyu tamamladılar. Gözlerim gülüyor, içim içime sığmıyordu. Üniversiteli bir taşralı olmaktan çıkmış, şehirli bir iş kadını olmuştum. O anda bu yeni kadına çabuk alışacağımdan, alıştığım benden kaçıp taşralı yanıma koşacağımdan habersizdim.

Yan odadan gelen inci küpeler son noktayı koymuştu. Kızlar bu işi ne kadar iyi biliyorlardı. Kıyafetlerimin iyi görünmesinin para konusunda beni tok gösterip elimi kuvvetlendireceğini de o gün onlardan öğrendim.

Koridordaki boy aynasında kendimi gördüğümde çok şaşırmışım. Kendimi hiç bu kadar güzel gördüğümü hatırlamıyordum. Sanki ilk kez o gün giyinmişim gibi tuhaf bir hisse kapılmış, şıklığın farkına o gün varmışım. O an iç çamaşırlarım dışında üzerimde bana ait olan hiçbir şey yoktu. İnce çoraplarım bile başkasından ödünç alınmıştı.

Kararlaştırdığımız gibi yurdun önünde Filiz Hoca'yu beklemeye başladım. Yurt binası kampüsün içinde olduğundan, dersten dönenler, yemekhaneye ya da spor salonuna giden çocuklar dönüp tekrar tekrar bakıyorlardı. Dört yıldır aralarında olan benim kim olduğumu ilk kez o gün tartıştıklarından eminim. Çirkin falan değildim aslında ama erkeklerin fazla dikkatini çektiğim söylene-
mez. Bana dikkat edenler de benim dikkatimi çekmediğinden ciddi bir arkadaşlığım olmadı hiç. Dört yılda dört erkekle çıkmamışım. Okuduğum kitaplarla, izlediğim filmlerle kişisel olarak gelişıyordum ama bir yanımda hep taşralıydı. El ele tutuşmak bile korkuturdu beni. Birkaçıyla öpüştüğümü itiraf etmeliyim. Cinsel bir deneyimim olmadı hiç. Sanırım erkekler arasında tutucu tavırlarım konuşulduğundan sonuç odaklı olanlar benimle zaman harcamak istemediler.

Filiz Hoca beni aldığı anda öğrencim hakkında soracağım şeyleri önceden hazırlamışım. Görünüşüm kendisini öyle heyecanlandırmıştı ki kıyafetlerimden ve aslında ne kadar güzel olduğumu fark etmediğimden söz açmıştı. Yol boyunca Kenan Bey'in ellisine yakın yaşlarda, evli, oldukça zengin bir sanayici olmasının dışında pek bir şey öğrenememişim. Filiz Hoca, Kenan Bey'in eşi Berna hanımın yakın arkadaşıydı.

Sanayi bölgesine geldiğimizde Filiz Hoca bizi tanıştı-
rıp ayrılacağını, Kenan Bey'in beni okula bıraktıracığını söyledi. 'Bu işten ne kadar kazanmalıyım? Ne kadar iste-

meliyim?’ gibi soruları Filiz Hoca’ya yol boyunca sordum. Görüşmede üçümüz olsaydık konu ücrete geldiğinde Filiz Hoca benden yana taraf olur, pazarlıkları iyi bilen koskoca sanayici karşısında emeğimi korur diye umuyordum. Bu ümidim de boşa çıkmıştı ve böyle bir olasılığa karşı hazırlanmadığım için kendime öfkelenmeye başlamıştım.

O günlerde Kenan Bey’in işleri oldukça iyiydi. Fabrikadan içeri girer girmez gösterişli bir zenginlikle karşılaşılırdınız. Üst kata çıkan merdivenlerin yanında heykeller, lüks otellerdeki gibi bir resepsiyon, burada ben yaşlarda iki kadın, karşılarında deri kaplı geniş koltuklar vardı. Hiç bekletmeden hemen ikinci kata yönlendirdiler. Merdivenlerin yaslandığı duvarda geniş sarı çerçeveli kocaman bir fotoğraf vardı. Başbakan fabrikanın açılış kurdelesini kesiyordu. Yanındaki kişinin Kenan Bey olabileceğini tahmin etmiş, bu tahminim nedeniyle garip bir heyecan duymuş, nedense kendimi şanslı hissetmişim. Daha o anda Kenan Bey’in zihnimde canlandırdığımdan çok uzak bir görünümü olduğunu fark etmişim. Üst kata çıktığımızda asistanı olduğunu sonradan öğreneceğim bir kadın bizi karşılayarak, yine hiç bekletmeden odaya aldı.

İçeri girdiğimiz anda nabzım yükselmişti. Masasından kalkıp doğrudan bana yöneldi. Elini uzatıp gülümseyerek, ‘Etim de sizin, kemiğim de, öğretmenim’ dedi.

O anın şaşkınlığıyla ne diyeceğimi bilemedim, ağzımdan belli belirsiz, ‘peki’ sözcüğü çıktı. Filiz Hoca ile eşlerinin sağlık durumlarından, okuldaki ve fabrikadaki işlerden biraz konuştular. Bense odanın büyüklüğü ve Kenan Bey’in yakışıklılığı karşısında âdeta büyülenmişim. Geriye taralı, aralarında beyazları da olan koyu kestane saçları, kömür karası gözleri vardı. Üzerine tam oturan, incecik çizgileri olan lacivert bir takım giymiş, bunu şık

bir kravatla tamamlamıştı. Ayakkabıları öylesine parlaktı ki biraz eğilsem kendimi göreceğimden emindim. Az sonra Filiz Hoca anlaşıcağımıza inandığını söyleyerek kalktı. Kenan Bey onu kapıya kadar uğurladı.

O kocaman odada kendimi küçücük hissetmişim. Oda öylesine büyüktü ki belki bizim kasabadaki evin tüm odalarını toplasan o kadar etmezdi. İçine gömüldüğüm beyaz deri koltuk, küçüldüğüm hissini kuvvetlendiriyor, bu his nedeniyle heyecanım büsbütün artıyordu. Az önce oturduğu yere, tam karşımdaki tekli koltuğa değil de, Filiz Hoca'nın kalktığı ikili koltuğun bana yakın köşesine oturdu. Kendisine kısa sürede çok şey öğretmem gerektiğini, hızlandırılmış bir kurs istediğini söyledi. Dünyanın globalleştiğini, hızla küçüldüğünü anlatıyorken dikkatle dinliyordum aslında ama düşüncelerim öyle hızlı akıyordu ki bir türlü frenleyemiyordum. Yabancılarla ortaklık kurmak istediğini anlatırken, cildinin pürüzsüzlüğü, değişik sektörlere açılmak istediğinden söz ederken elleri dikkatimi çekiyordu. Burnunun kusursuzluğunu, alnındaki kırışıklığın yüzüne nasıl bir olgunluk kattığını izlerken sanırım büyük kalabilmenin büyümekten daha zor olduğunu anlatıyordu. Rüyada gibiydim. Kendimi kaybetmişim. O anda ne anlattığını sorsa ya da son üç kelimeyi tekrarla dese, kesin bilemezdim. Farklı boyutta, onun yanı başında ama anlattıklarından çok uzaktaydım.

Çalışma sistemimizin nasıl olabileceği üzerine konuşmaya başladığında kendimi toparlamaya çalıştım. Derslerin akşam saatlerinde yapılacak olması benim de işime geliyordu. Gündüz derslerime devam edebilecek, üstelik mezuniyet sonrası gündüz için başka bir işte de çalışabilecektim. Her gün saat dörtte fabrikayı arayacak, asistanından o gün ders olup olmayacağını, varsa saat kaçta gelmem gerektiğini öğrenecektim. İşleri o kadar yoğun ve

o kadar spontane gelişiyordu ki çoğu zaman günlük program yapamıyordu. Bazen işleri erken bitmiş olsa bile gün içersinde çok yorulduğundan çalışacak gücü olmuyordu. Ya da arkadaşlarından biri telefon edip falanca yerde toplanalım, bizim takımın maçını izleyelim diyordu. Yani o gün ders olup olmayacağını çoğunlukla saat dörde kadar kendisi de bilemiyordu. Bu düzenle çalışmaya karar verdikten sonra ilk ders için pazartesi saat dörtte arayacağımı söyledim. ‘Tamam, o hâlde, anlaştık’ dedikten sonra şoförünü istedi.

Aşağıya indiğimde şoför hareketlenip arka kapıyı açtı. Binmemi bekledi. şaşırmıştım. Nasıl utandığımı anlata-mam. Sanki bir suçlu gibi başım nde hızla girip oturdum koltuğa. O gece ilk kez bir Mercedes’e biniyordum. Yumuşacık deri koltuklar çok rahat, renkli aydınlatmalar çok çıktı. Babamın otomobili seksen model bir Renault’y-du. Kasabada hâlâ o otomobili kullanıyor.

Beyaz Mercedes’in arka koltuğunda yurda doğru yol alırken fark ettim, ücretten konuşmamıştık. O bir şey tek-lif etmemiş, ben bir talepte bulunmamıştım. Para konu-su aklımın ucundan bile geçmemişti. İlk defa bir erkeğin karşısında bu denli heyecana kapıldığımı, zayıf düştü-ęm hissediyor, bir yanıyla bundan kadınca bir haz alırken, diğer yanıyla kendimi suluyordum. O gecenin galibi olan mantıklı yanım, profesyonel iş hayatına ilk adımı atmam gerektiğini, Kenan Bey’in yakışıklılığının, ğretmeni olarak beni ilgilendirmediğini söylüyordu.

Yurt kapısında bu pahalı araçtan inip daha fazla dik-kat çekmek istememiştım. Aslında dikkat çekmekten çok babam yaşındaki şoförün benden önce davranıp kapımı açması ürkütmüştü beni. Dedim ya filmlerdeki gibi bir sah-neye ne ben ne de yurt kapısının önündeki kalabalık he-nz hazır değildik. Kızların dilinden kurtulamayacağımı

bildiğimden bir arkadaşımı görmüş gibi yaparak inmek istediğimi söyledim. Kapıyı o kadar hızlı açıp kendimi kaldırıma attım ki şoför acaba otomobil yanıyor mu diye korkmuş olmalı.

İlkbaharın o bildik serinliği tenimi ürpertti. İçimde nereden geldiğini bilmediğim koca koca dalgalar ‘iş buldun, şehirde kalacaksın, evin olacak’ diye kayalara vuruyordu. Belki de sadece Kenan diyorlardı da o an kaptan köşkünde mantıklı yanım oturduğundan diğer yanım duymuyordu.

O iki günü Kenan Bey’in dil seviyesini belirlememi sağlayacak soruları edinmekle geçirdim. Gramer ve pratik çalışmalarımızı yürüteceğimiz ders takvimi çıkarıp iş İngilizce’si üzerine kitaplar aramaya koyuldum.

Ovaya yayılan bahar havası içimi kaplamıştı. Yeni yeşermeye başlayan, açacağı çiçekleri hayal eden incecik bir daldım. Birkaç ay sonra üzerine yağacak karlardan ve bu karların ağırlığıyla kırılacağından habersiz.”

Sesi titremişti. Erol Komiser, Nazan’ın yaklaşık bir dakika süren sessizliğini bozmadı. Anılarının ve içinde bulunduğu durumun genç kadını yıpratmıştı kim olsa fark ederdi. Bu sessizlikte kadını inceledi. Gözlerinin altındaki morluğu makyajıyla kapatmıştı ama uykusuz ve yorgun olduğu anlaşılıyordu. Beyaz gömleği, siyah kadife yeleği ve üzerine giydiği taba rengi deri ceketıyla çok şık gözüküyordu. Kot pantolonunun altında yine taba rengi çizmeleleriyle dergilerdeki modeller gibiydi. Onlar gibi olmayan tek şey, nemli ve donuk, mutsuz ve ümitsiz bakışlarıydı.

Nazan, yanındaki sandalyeye bıraktığı çantasını kucağına aldı. Çıkardığı kâğıt mendili parmak ucuyla göz altlarına bastırarak, kuruladı. Komiser su koyduğu bardağı uzattı.

“Teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Çay içer misiniz?”

“Evet. Lütfen.”

“Aç mısınız? Yanında simit ya da bisküvi?”

“Kahvaltı yaptım. Teşekkürler.”

Erol Komiser çalışma masasına geçmiş, kısa süren birkaç telefon görüşmesi yapmış, bu arada çaylar içilmişti. Komiserin masaya dönüp sandalyesine oturmasıyla Nazan anlatmayı sürdürdü.

“Pazartesi günü tam dörtte aradım. Asistanı, Kenan Bey’in saat on dokuzda beklediğini söyledi. Hemen çıkmalıydım. Daha ilk günden trafiğe takılıp geç kalmak istemiyordum. Neredeyse bir saat erken varınca, sanayi girişindeki büfede biraz oyalandım.

İçeri girince hemen derse başladık. Yazı tahtası aldırılmıştı. Masasında oturuyor, beni dikkatle dinliyordu. Birkaç sorudan sonra anladım ki Kenan Bey, son olarak beş yıl okuduğu lisede İngilizce görmüştü. ‘*This is a book*’ ile başladık.

İlk dersimiz yaklaşık iki saat sürmüştü, hiç ara vermedik. O saatte fabrikada gece vardiyası ve bekçiler vardı. İdari kadro ve şoförün gittiğini biliyordum. Dersi anlatırken yurda nasıl döneceğimi düşünüyör, belki de Kenan Bey bırakır diye aklımdan geçirip heyecan duyuyor, buna sinirlenen içimdeki kısık sesle de kavgaya ediyordum.

Daha sonraki birçok gece olduğu gibi o gece Kenan Bey yurda kadar getirdi. Aynı Mercedes’in içinde, bu kez yanında, ön koltuktaydım. Radyoda kulak tırmalayan bir parça vardı. Ritim, beste, ikinci ses, hatta çoğu zaman birinci ses bile olmadığı hâlde sırf nakaratı yüzünden iki hafta boyunca her yerde çalan, tamamı öğrenilmeden unuttulan parçalardandı. ‘Biraz kısabilir miyiz?’ dedim.

Elini kırmızı ışıklı panoya uzatıp ‘Buradan değiştirebilirsin. İngilizce olursa tercüme edersiniz ama’ diyerek güldü. Yabancı *slow* parçaların olduğu bir kanalda karar kıldım. Bir süre sessizce dinledik. ‘Ne diyor?’ diye sordu. Ve ilk hatayı sanırım o ilk gece, çiseleyen yağmur altında, beyaz deri koltuklarda yaptım.

‘Korkma, herkes âşık olur,
Aşkın için kimseden utanma,
Sen aşkınla varsın unutma diyor’ dedim.

Bir an için başımı çevirip bana baktığımı hissettim. Bu sözlerin onun gözünde beni hafifletmiş olduğu korkusuna kapılarak, içimden kendime kızıyordum. Az sonra yurdun önündeydik. Yağmur hızlandığından yurt binasına koşuyor ama otomobilin hareket ettiğini belirten sesi işitmiyordum. Kapının önüne geldiğimde başımı çevirdim. Döndüğümde gaza bastı. Beni izlediğini düşünerek tarifsiz bir mutluluğa kapıldım.

Odadaki kızlardan biri, ‘İlk maaşınla yemeğe götürürsün artık’ dedi.

Bir kez daha maaş konusunu atladığımı fark ettim. O hafta derslerin dışında önemli bir şey yoktu. Otomobildeki potun üzerine yanlış bir şey söylemekten korkuyor, İngilizce’nin dışında konuşmuyorduk. İlk hafta çarşamba hariç dört gün derse gittim. Cuma günü artık Kenan Bey söz etmese bile ben ücret konusunu açmaya kararlıyım. Bir önceki derste söylediği gibi saat beşte fabrikadaydım. Yediye kadar aralıksız çalışmıştık. Verdiğim ödevleri yapıyor, gereken ilgiyi gösteriyordu. Öğrendiklerini görmek ve ona moral kazandırmak için küçük bir sınav yaptım. Oldukça başarılıydı. Sonuçtan memnunduk.

‘Bunu kutlayalım hocam’ dedi.

Anlamadığımı bakışlarımdan görmüş olmalıydı.

‘Hadi toplayın çantanızı yemeğe çıkıyoruz.’

Sehpanın üzerindeki notlarımı topluyordum. Yardım etmek için eğildiğinden ilk kez bu kadar yakın olmuştuk. İkimizin de gözlerinde bir yıldız kaydı. Dileğimi tutmaya korkuyordum.

Mercedes'e bindiğimizde önceki gece dinlediğimiz kanalın radyo hafızasına alındığını fark etmiş, bundan garip bir tat almıştım. Beni önemsemediği hissi içimi kaplamış, o bildik ürperti bütün vücudumu sarmıştı.

Oldukça şık bir restorandaydık. Etlerimiz sıcak mermer üzerinde servis ediliyordu. Menüdeki rakamlara bakınca bir porsiyon fiyatının iki günlük yemek bedelim olduğunu gördüm. Şarabın fiyatını hiç söylemeyeyim.

Karşımızdaki masadan kalkanlarla ayaküstü bir şeyler konuştu. Adam ve eşi uzaktan başlarıyla selam verdiler. Ben tebessüm ederken kadın gözlerini bana dikmiş, inceliyordu. O an kendimi çok kötü hissettim. İlk kez gördüğüm bu kadın beni bakışlarıyla eziyor, küçümsüyordu. Belki de Kenan'ın sevgilisi olduğumu düşünmüştü. Bu fikir bütün neşemi aldı. Kenan'dan etkilenmişim ama asla onun metresi filan olmazdım. Hem ben yapamazdım, başkalarının mutluluğunu yıkamazdım, babam beni kesin öldürürdü. Ben Kenan'ı gece lambayı söndürüp yatağıma uzandığımda düşlemeyi seviyordum. Gerçekte onunla asla bir ilişkim olamazdı. Öyle basit, hafif ilişkiler bana göre değildi. Yanlış bir şey yapmayacağımdan ya da böyle bir ilişkinin yanlış olacağından o kadar emindim ki. Kenan masaya döndüğünde durumun farkındaydı. O da sıkılmıştı.

'Biliyor musun' dedi. 'Şebnem cadısı hemen arar Berna'yı. Neyse ki ondan önce ben söyledim.'

Şaşırılmıştım. 'Ani karar verdiniz sanıyordum' diyebilirdim.

'Evet. Gündüz birden karar vermiştim. Kutlama sebep oldu diyelim.'

Kendimi oyuna getirilmiş gibi hissetmiş, Berna Hanım'a hakkımda neler anlattığını merak etmişim. 'Keşke eşiniz de olsaydı' dedim.

Bakışlarını yüzüme dikti. Bu öneriden hoşlanmadığı açıktı.

'Ders ücretini konuşmayacak mıyız?' diye sordu.

'Beni yemeğe çıkartıp ucuza getirmeyi planlamadınız umarım' dedim.

Kahkahalarla güldü. Daha önce söyledim mi bilmiyorum ama Kenan çok güzel gülerdi. Bir çocuk gibi, umarsız, hiç çekinmeden, sesini kontrol etmeye çalışmadan, içinden geldiği gibi. Neyse ki restoran müşterileri azalmıştı, fazla dikkat çekmedik.

'Seni kırmak istemem ama ben haftalığımı hazırladım' diyerek uzun beyaz bir zarf uzattı. Utanmışım. İlk kez profesyonelce paramı kazanıyordum. Su filtresini, *part time* denilen amatör bir uğraş sayıyordum. Üstelik ödemelerini arkadaşşımdan aldığım için bu kadar heyecanlanmamışım. Zarfı yavaşça alıp çantama koydum.

'Açıp saymayacak mısınız?'

'Takdiriniz neyse değerim odur Kenan Bey' dedim.

Bu cümleyi o an hiç düşünmeden, 'Verilen ücret ne olursa olsun kabulümdür' ya da 'Siz uygun görüyorsanız doğrusu da odur, itirazım yok' anlamında söylediysem de sözcüklerin arkasında yatan derin anlamı ve bu anlamın kayıtsız teslimiyetim olduğunu ikimiz de fark etmiştik.

Kenan şaşırmış, bense korkmuşum.

Ona karşı hissettiklerimin yalnızca beni ilgilendireceğinden, bütün bu hislerin zararsızlığından, çocukça hayallerle sınırlı kalacağından, bu nedenle yanlış ya da ayıp sayılamayacağından, basit bir fantezi olduğundan o kadar emindim ki.

Bu duyguları desteklemeyen yanımlı susturmak, akılı-

mın bu konudaki sürekli meşguliyetinden kurtulmak, sonuçta diğer yanımla barışmak, barışmayı bile sırf zaman kazanmak için istediğimin, yani kendime yalan söylediğimin henüz farkında değildim.

O gece yurt odamda zarfı açıp takdir edilen değerimi gördüğümde ağzım açık kalmıştı. Elimde tuttuğum paralar aylık ücretim için verilmiş olsa bile yüksekti. Kenan'ın bir yanlışlık yaptığından emindim. Henüz diplomasını bile almamış, eğitim fakültesi son sınıf öğrencisiydim. Hiçbir iş tecrübem ve referansım yoktu. Değil bir işadamına, henüz küçük bir çocuğa bile ders vermemiştim. Pazartesi çalışmaya başlamadan önce bu konuda görüşmeye karar vererek yatağa girdim. Paranın miktarı ve bu miktarın haftalık kalma olasılığı itiraf etmeliyim ki saatlerce uyumamı engelledi. Beyaz Mercedes, mermer üstünde et yediğimiz restoran, menüdeki bir şişe şarap için yazılan rakamlar gözümün önüne geliyor, Kenan Bey için bu rakamın abartılı olmadığına hükmediyor, bir işadamının ederinden fazla ödemeyeceğini, mutlaka araştırma yapmış olacağını, belki Filiz Hoca'ya danıştığını kendime tekrarlayıp duruyor, bu fiyata itiraz etmemem gerektiğine kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Pazartesi ders yapmadık. Salı günü kasabalı saf yanım ortaya çıkmıştı.

'Derse başlamadan konuşmak istediğim bir konu var' dedim.

Şaşırmıştı. Merakla yüzüme baktı.

'Haftalık olarak verdiğiniz ücret emeğimin üzerinde. Bu rakamı kabul edersem, iyi niyetinizi kötüye kullanmış olurum' diyerek çantamdan zarfı çıkardım.

Masasından kalkıp yanıma geldi.

'Bir öğretmen olarak, bilgiye paha biçilemeyeceğini biliyor olmalısın. Kendine ve emeğine haksızlık etme.'

Bunları söylerken zarfı tutan elimi parmak uçlarıyla çantama doğru ittirdi. Tokalaşmanın dışında ilk kez tenime değmişti. Henüz bu temasın etkisi geçmeden, yani nabzım normale dönmeden, 'Değerinin takdirimin çok üzerinde olduğunu bil lütfen' dedi.

Kızardım. Ayakuçlarıma kadar titredim. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımı, çıkacak ses ve söyleyecek sözcük bulamayıp alt dudağımı ısırduğumu sanki bu sabah yaşamışçasına hatırlıyorum.

O kocaman lafı etmemiş, beni içimdeki bana karşı kıskırtmamış, cesaretlendirmemiş gibi masasına oturdu.

'Yarın sabah sekreterliği ara, işe giriş evraklarını bildirsinler. Sigorta girişini yaptıralım' dedi.

O akşamdan sonra hayatımın akordu bozuldu. Ritmim değişmişti. Parasal olarak hayal ettiğimin ötesinde rahatlamış ama duygusal olarak bir açmaza doğru hızla yol almaya başlamıştım.

Vitrinden bakıp 'Bu fiyata bunları kim alıp giyiyor acaba?' dediğim etekler, ayakkabılar, pantolon ve ceketler yurttaki metal dolabıma sığmamaya başlamıştı. Düne kadar pamuk alacak parayı arkadaşlarımdan topluyorken artık parfümler alıyor, gümüş ve altın takılar ediniyordum. Çok geçmeden bu yenilik, yurttan ve okulda dikkati çekmiş, hakkımdaki dedikodular gündemde birinci sıraya yükselmişti.

Akşamları yurda bırakan Mercedes'li adamın metresiydim. Hatta hamile kalmış, çocuğu doğururum diye şantaj yapıp haraca bağlamıştım adamı. Sibel söylemişti adımın 'kabak çiçeği' olarak değiştiğini. En yakınlarımdakiler, oda arkadaşlarım artık şüpheyle bakıyorlardı. O günlerde yanımda kalıp destek veren tek kişi Sibel oldu.

Bütün okul hakkımda dedikodu üretirken, hayalimde yaşadığım, Kenan'ın sevgilisi rolünü gerçekmiş gibi

algılıyor, bundan gizli bir mutluluk duyuyordum. Belki de bu yüzden ona karşı ilgim ve özlemim her geçen gün artıyordu.

Olaylar çok hızlı gelişmiş, parasal rahatlığım da sıkıntı vermeye başlamıştı. Kenan yaz aylarında da derslere devam etmek istiyordu. Ev tutmak için okulun bitmesini beklememeye karar verdim. Zaten mezuniyete bir ay kalmıştı.”

Çalan telefonun sesiyle bakışlarını Erol’un masasına çevirdi. Komiserin görüşmesi uzayınca Nazan’da ayağa kalktı. Pencerenin önüne giderek, dışarıyı izlemeye başladı. Sert esen lodos havayı temizlemişti. Çoğu zaman koyu gri bir gölge gibi yükselen Uludağ, lodosun yakasını açtığından olsa gerek, koynunda sakladığı yeşilin her tonuyla pırıl pırıl gözüküyordu. Görüşmesi biten Erol, sandalyelere yönelen genç kadına, küçük koltukları göstererek, “Burada daha rahat ederiz. Buyrun” dedi.

“Sizin için önemli olan hiçbir ayrıntıyı atlamayın demiştiniz. Hatırladığım her şeyi anlatmaya çalışıyorum. Sıkıyorsam söyleyin lütfen.”

“Hayır. Böyle devam edelim. Siz yorulduğunuzda ara veririz.”

Komiser, yuvarlak masada bıraktığı not defterini alıp karşısına oturduğunda Nazan anlatmaya başladı.

“Dersten çıktığımız bir akşam yurttan ayrılıp ev tutmak istediğimi söyledim. Kaloriferli küçük bir daire aradığımı duyunca, ‘Bir arkadaşımın Çekirge semtinde harika bir evi var. Şehir manzaralı, büyük bir terası olan, iki odalı bir çatı katı’ dedi.

‘Bilmem ki kiralar mı?’ diye sordum. ‘Hem kaç lira ister acaba? Çekirge ucuz bir semt değil.’

‘Sen orasını merak etme’ dedi.

Ev tutma fikri Kenan’ı çok heyecanlandırmıştı. Bu heyecandan tedirgin olduysam da fazla sürmedi. Geçen sekiz haftalık süre boyunca beni hiçbir konuda rahatsız etmediğinden onun yanında rahat ve doğaldım. Kenan’ın da benden etkilendiğini hissediyor, bizi hayallerinde yaşadığını, benim gibi bundan büyük keyif aldığını ve bu keyfi bozmak istemediğini düşünüyor, hatta buna inanıyordum.

İkimiz birlikteyken gerçekten çok rahat ve doğaldık. Çok uzun süredir tanışıyor, birbirimiz hakkında her şeyi biliyor gibi, birlikte sarhoş olmuş, birlikte çok ağlamış, çokça da gülmüş gibi, el ele sinemalarda oturmuş, aynı battaniyenin altında uyumuş, aynı sabaha uyanmışız gibi, tatile çıkmış, kumsalda yan yana güneşlenmiş, birlikte fotoğraflarımız varmış gibi, aynı arkadaşlarla dost olup birlikte pikniğe gitmiş, sessiz film ya da kâğıt oynamışız gibi, anneme anne dermiş gibi, sanki Kenan evli değilmiş ya da onun karısı benmişim gibi...

Bazen bu hisse öylesine kapılırdım ki yaşadığım gerçeklerin bir hayal olduğunu kurar, asıl olanın, Kenan’ın karısının ben olduğuma inanırdım. Birkaç saniye süren bu inanç öylesine güçlü olurdu ki gerçekle yüzleşmem içimi acıttı.

Bazen de bu hissi sesli yaşadım. Kenan’la olan diyaloglarımda sanki kocamla konuşur gibi bir havaya bürünür ama bunu öyle ustaca yapardım ki Kenan asla farkına varamazdı.

Bu oyunların getirdiği tehlikenin ve akşam olup ben bana kalınca açılan yaraların, bu yaraların derinliğinin ve silinmeyecek izlerinin henüz farkında değildim.

Arkadaş sayım dedikodular nedeniyle bir hayli azal-

dığından, bu sayıyı artırmak için kimseye bir açıklama yapmadığımdan, belki de bu açıklamanın ‘Kenan’la aramızda hiçbir şey yok’ cümlesinin dudaklarımdan çıkışına hazır olmadığım o pazar günü yatağında uzanmış, kitap okuyordum. Adım anons edildi. Bekleme salonunda ziyaretçim vardı.

Mavi eşofmanım, beyaz tişörtümle fırladım. Kasabadaki akrabalarından birinin geldiğini düşünmüştüm. Bazen kasabalılardan biri rahatsızlanır, Üniversitenin hastanesine getirirlerdi. Annem bu tanıdıklar aracılığıyla reçel, börek gibi şeyler gönderirdi.

Bekleme salonunda onu görmeyi aklımdan geçirmemişim. Hep takım elbisesi içinde gördüğüm Kenan, kot pantolonu, kollarını kıvrıdığı spor gömleği ve deri ayakkabılarıyla çok genç gözüküyordu. Başının üzerine yerleştirdiği güneş gözlükleri saçlarına ve yüzüne farklı bir hava vermişti. Nasıl heyecanlandığımı anlatamam.

‘Kenan... Kenan Bey’ diyebildim.

‘Umarım müsaitsindir. Habersiz geldim.’ Bunları söylerken gözlerini üzerimde gezdirmiş, tişörtümün inceliğine ve sutyenimden taşan göğüslerime kaçamak bakışlar atmıştı. Ne yalan söyleyeyim ilk kez o gün Kenan’dan utanmamış, aksine beni arzulamasından kadınca bir mutluluk duymuş, içimden akan ılık ürpertiden keyif almışım.

‘Hadi hazırlan. Anahtarı aldım. Eve bakmaya gidiyoruz’ dedi.

Dışarıdaki sıcak hava yazı müjdelerken, içimde onlarca, yüzlerce, binlerce, milyonlarca kuş kanat çırpıyordu. Merdivenleri üçer beşer çıktım. İçim içime sığmıyor, bir yandan hopluya zıplaya daracık kotun içine girmeye çalışıyor, bir yandan elime geçen gömlekleri yatağın üzerine fırlatıyordum. Beyaz bir gömlekte karar kıldım. Aynaya baktım.

İçimden bir ses, 'Üstteki düğmeyi ilikle' dedi.
'Neden?'

'Çok davetkâr, ucuz duruyor.'

Kenan'ın bakışlarını yeniden üzerimde hissetmek istediğimden öylece indim aşağı. Yurtta kalan üç-beş kızın sert bakışlarına, fısıltılarına aldırış etmeden, saçlarımı savurarak oturdum Mercedes'e.

Dediğine göre arkadaşı alacak karşılığı olarak almış daireyi. Öylesine duruyormuş birkaç aydır. Belki ileride satarmış. 'Ama' demiş 'Arkadaşının ihtiyacı varsa beğenirse daire onundur.'

Benim için 'arkadaşın' demiş. Kenan arkadaşına beni arkadaşım diye tanıtmış. Hocam dememiş.

Mutluluktan başım dönüyordu. Önünde kocaman bir teras, aşağıda Bursa ovası, tertemiz, iki odalı, salonunda küçük bir de şöminesi olan, şirin mi şirin çatı katı bir ev.

'Ne kadar istiyor?' diye sordum. 'Depozito, peşinat filan var mı?'

'Sen önce beğen. Gerisi kolay' dedi. 'Daha mutfağı, banyoyu görmedin.'

Mutfak küçük ama kullanışlıydı. Banyoya yöneldim. Kenan arkamdan geliyor, mutluluğumu izliyordu. Onun da içindeki kuşların daldan dala sıçradıklarını hissedebiliyordum. Banyoda uzun bir küvet, karşısında çok şık, eskitme boyanmış bir dolap ve üzerinde kocaman bir ayna vardı. Ne yapacağını bilemez bir hâlde durmuş aynadan birbirimize bakıyorduk. Hemen arkamdaydı. Göğsü sırtıma değdi. Ayaklarım gevşedi. Kendimi ona yasladım. Ellerini belime doladı. Sarıldı. Bir süre gözlerimize baktık.

Ellerini çözdü. Belimi tutup vücudumu kendisine çevirirken kapattım gözlerimi. İlk nefesini duydum dudaklarımda. Bir bebeğin annesini emişi kadar masum dokundum dudaklarına. Hafifçe alt dudağını yakaladım.

Dudaklarımın arasına alıp ezmeye başladım. Onun karşısında mahcup kalmamaya, öpüşmeyi çok iyi biliyordum gibi bütün figürlerine karşılık vermeye çalışıyordum. Yüzümü ateş basmıştı. Nefes nefese kalmıştım. Vücudum yanıyordu. Annesini emen çocuk gitmiş, günlerdir ağzına bir yudum alkol değmemiş bir akşamcının şarap şişesine saldırdığı gibi Kenan'ın dudaklarını aceleyle ağzının içine alan ben gelmişim. Artık öpüşmüyor, sevişiyorduk.

O gün Kenan'ın olmuştum. Giyinirken hiç konuşmadık. Banyodan çıktığında sessizce ağlamaya başladım. İçimdeki ses haykırıyordu, 'Ne yaptın sen?'

Bir süre aynada kendime baktım. Gömleğimin bütün düğmelerini ellerim titreyerek iliklemeğe çalışıyordum. Beni merak etmiş olmalı ki geri döndü. Arkamda durup öylece bana baktığını biliyordum, başımı kaldıramadım.

Belki de o anda söylenecek son şey bile olmayan o üç kelimeyi sıraladı.

'Bakire olduğunu söylemedin.'

Beni ne sanıyordu. Bir düğme iliklemedim diye hafif gözüktüğümü, başından beri amacının bu olduğunu kabul edemiyordum.

'Beni yurda götür' dedim.

Evden çıkarken elimi tutmak istedi, öfkeyle çektim.

'Seni üzmemek istemedim' dedi.

Yaşadıklarımız Yeşilçam filmlerini hatırlatıyor, o kötü adamlar gibi içinden attığı kahkahalar sanki kulaklarımda çınlıyordu. O kötü adamlar kadar değeri yoktu gözümde. Ona öfkelendiğim kadar kendime de kızıyor, bildiğim bütün küfürleri edepsizce sıralıyor, basitliğime, ucuzluğuma şaşıırıyordum. Hazır olmadığım bir şeyi yaşamıştım. Kenan'ın olmaktan kaçamayacağımı kendime itiraf edememiş olsam da bu biçimde yaşamamalıydım. Ben henüz Kenan'la hayallerimde bile sevişmemiş, birkaç kez

öpüşmüş ama asla bu kadar ileri gitmemiştim. Kenan'ın sözleri de canımı yakmıştı. Yurttaki dedikoduları çıkarırlar falıma bakıp az bile söylemişler aslında diyordum. Kendimi onun metresi gibi bile göremiyordum.

Her şeyi planladığımı, o güzel pazar günü o eve sırf benimle olmak için getirdiğini, yakaladığı ilk fırsatta ayaküstü sevişerek bana sahip olduğunu, bütün bonkörlüğünün, kibarlığının, samimiyetinin hep bu tuzağın parçaları olduğunu düşünüyor, o otomobili kullanırken birden üzerine atlayıp turnaklarını yüzüne geçirmek istiyordum.

Öğleden sonrayı ve bütün geceyi yorganın altında bazen ağlayarak, bazen nasıl seviştiğimizi hatırlayarak, bunu özlemle anımsadığımı fark edip belki de âşık olduğumu öbür yarım ile tartışarak, Kenan'ın kendisini ifade edemediğini, o sözleri beni yaralamak için söylemediğini, beni beğenirse bana o parıltıyla bakamayacağını, zaten evli olduğunu, karısıyla cinsel sıkıntıları olsa bile iki meme ve iki bacağı her yerde bulabileceğini, öyleyse benim için zaman ya da para harcamasına gerek olmadığını, yani onun da beni sevmiş olabileceğini ve daha bir sürü şeyi düşünerek sabaha karşı uyudum.

Kalktığımda kızlar gitmişti. Bir ara odaya girdiklerini, 'Böyle olacağı belliydi' diyerek konuştuklarını, dedikodumu yaparlarken Mercedes'in balkabağına dönüştüğünü söylediklerini gerçekten işitmiş miydim, yoksa o yarı uyur yarı uyanık hâlimle hayal mi etmiştim, bilmiyorum. Hayal etmiş olsam bile bütün bunlar bir-iki güne kadar çıkması kesin olan dedikodulardı.

Okula gidip ders dinleyecek durumda değildim. Önceki gün yaptığım kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Midem kazınıyordu. Masanın üzerinde gördüğüm sigarayı yaktım. Yurt odalarında sigara içmek yasaktı aslında ama artık hiçbir şey umrumda değildi. O zamana kadar

tiryakisi olmadığım, arada sırada içime çekmeden içtiğim sigaraya o gün başlamıştım.

Kantine inip bir şeyler aldım. Kızlar, yüzümden ve dün geceden bir şeyler olduğunu biliyor ama sormuyor ya da sormuyorlardı. Hakkımda daha rahat konuşabilmek için başka odalarda toplanıyorlardı. Hava kararmaya başladığında Sibel geldi.

‘Senin beyaz Mercedes’li prens yarım saattir otoparkta bekliyor’ dedi.

Karmakarışık duygularla indim merdivenleri. Onu göreceğim için heyecanlanmıştım. Bir yanıma ılık bir mutluluk kaplamışken, öbür yanıma buz gibi bir sesle ne cesaretle geldiğini sormaya hazırlanıyordum.

Beni görünce ileri doğru bir adım attı. Karşılık alamayınca yüzünün asıldığını, ümidinin kırıldığını, küçük düştüğünü hissettiğini, belki de buna sinirlendiğini gördüm. Hiçbir şey söylemeden oturdum ön koltuğa. Yanıma oturup kapıyı kapattı. Motoru çalıştıracaktı. Elini tutup engelledim. ‘Burada konuşalım’ dedim.

Arkasına yaslandı, yüzünü bana çevirdi. Elimi bırakmıyordu. Parmak uçlarım avuçlarının içinde, öylece oturduk. O bana, ben ayaklarıma bakıyordum.

‘Özür dilerim. Seni benden uzaklaştıracağımı bilemedim’ dedi.

‘Seni çok özledim. Bütün gece ağladım. Biraz acıdan ama sanırım daha çok mutluluktan. Hem acı çektiriyor hem mutlu ediyorsun. Sana nasıl davranacağımı bilemiyorum. Senin kalbimdeki yerini hissediyor ama kafamda bir yere koyamıyorum’ demek istedim. Başım önümde ayaklarıma bakmaya devam ettim.

Elimi daha bir sıktı. Ona bakmamı istediğini anladım, başımı dışarı çevirdim.

‘Benim acı çekmediğimi düşünme lütfen’ dedi. İçim-

deki o soğuk ses erimeye başlıyor, Kenan'ın çekim girdabına hızla yaklaşıyordum. Teslim olmamam gerektiğini düşünüyordum. Belki de onun acı çekmesinden egoistçe zevk alıp durumu eşitlemeye çalışıyordum. Hemen kollarına atılacak değildim ya.

'İstediyini aldın. Niye acı çekiyorsun?' İlk kez yüzüne bakmıştım. Gözleri acı çektiğini doğruluyordu.

'Hayatımdan çıkmanı istemiyorum.'

'Hayatında mıydım?'

İkimiz de bir süre konuşmadık. Sanırım o an birbirimizin hayatında var olup olmadığımızı, varsak ne kadar yer kapladığımızı, aslında kaplamamız gereken alanın ne kadar olduğunu ve bu gerekli alanın diğerini mutlu edip etmeyeceğini, bu nedenle kendisine ayrılan alanı kabul etme ihtimalini, kabul etse bile bu durumun, yani ona o kadar yer ayırmış olmanın kendimize yetip yetmeyeceğini içimizde tartışıyorduk.

'Derslere devam edelim. Seni görmek istiyorum' dedi.

'Hepsi bu mu?'

'Ne dememi bekliyorsun?'

Kapıyı açıp otomobilden indim. Ne söylemesini istediğimden emin değildim. Ona karşı içimde süren kavgayı, onun lehine sonuçlandırarak ne söyleyebilirdi bilmiyorum. Özür dilemişti, hayatımdan çıkma demişti ama yetmemişti. Bir an önce oradan ve ondan uzaklaşmak istedim.

Hızlı adımlarla yurda dönerken, arkamdan bağırdığını duydum.

'Ne dememi istiyorsun?'

Kantinin kalabalığından, bu kalabalığın beni fark edince küçük gruplara bölünmesinden, bu grupların fısıltılarından sıkılmıştım. Kapının önünde kapanış saatine kadar o güzel akşamı fark etmeden arka arkaya sigara içtim.

Bir kararın eşiğinde olduğumu biliyor, kendimle yüzleşecek cesareti toplamaya çalışıyordum.

Sabah kalkıp müdürlüğe giderek izin aldım. Önceki akşam telefon gelmişti. Annem hastalanmış, kasabaya gitmem gerekmişti.

Bunu o sabah uydurmuştum. Başıma gelenleri annem öğrense kesin hastalanırdı. Bursa'dan, Kenan'dan, Kenan'la ilgili hayallerimden, yurttan, okuldan, sınıftan, derslerden, haftaya başlayacak finallerden, Filiz Hoca'dan, her şeyden uzağa gitmek istiyordum. Bir süre tek başıma kalmalı, kendime bir yön bulmalıydım.

Otogarda beklemeye başladım. Afyon'a ilk otobüs iki saat sonra hareket edecekti. Kulaklığımı takmış radyo kanelarını arıyordum. O parçanın melodisiyle gözyaşlarımı tutamadım.

*Korkma herkes âşık olur,
Aşkın için kimseden utanma,
Sen aşkınla varsın unutma*

Bizimkiler beni görünce şaşırdılar. Finallere kadar birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım olduğunu, sonrasında belki birkaç ay gelemeyeceğimi söyledim. Babam, annem, küçük abim yer sofrasındaydık. Özlediğimi söyleyip öyle istediğimden annem yemeği salona, sini dediğimiz büyük tepside hazırlamıştı.

Onlar büyük bir iştahla yemeklerini yerken, tek tek yüzlerine bakıyor, kızlığımı verdiğimi, üstelik beni sevdiğinden bile emin olmadığım evli bir adamla birlikte olduğumu duysalar ne olurdu sorusunun cevabını düşünüyordum.

Babamın kalın kaşları kalkmış, gözleri kocaman açılmıştı. Duyduklarına bir anlam vermeye çalıştığı, bu anla-

mın ağırlığıyla ezildiği, vücudunun kaskatı olduğu anlaşılıyordu. Annem önce bana, sonra babama, sonra tekrar bana dönmüştü. Başımı ve hatta bakışlarımı hiç değiştirmedim hâlde onun bütün hareketlerini fark edebiliyordum. Kısık ve telaşlı bir sesle ilk sözcüğü yutarak aynı şeyi arka arkaya iki kere sordu.

‘Kızım ne diyon sen? Ne diyon sen!’

Az önceki cümlemi eksiksiz ve fazlasız tekrarladım. Anneminkine kıyasla emin ve otoriter bir sesle.

‘Evli bir adamla ilişkim var’ dedim.

R harfi ağzımın içinde yankılandı, çıkamadı. Hızla nedenden sofraya eğildiğimi düşünüyordum. Az önce çorbamı yudumladığım kâseyi yandan görüyor, sallanan kâsedeki dökülen mercimek çorbasını izliyordum. Bütün sıcaklığıyla siniye yayılıyordu. Başımı kaldıramazsam yanağımı yakacağımı düşünüyordum. Ensemde bastıran elin, babamın ya da abimin olmasının bir anlamı yoktu. Geride duran her kimse fazla dayanamazdı nasılsa. Şaşkınlığını atlatınca infaza ortak olacağı kesindi. Çorba artık yanaklarımı ıslatmaya ve yakmaya başlamıştı. Üzerindeki karabiberin kokusunu duyduğum hâlde, babamın bağıra çağıra söylediği hiçbir sözcüğü işitmiyordum. Tek bildiğim bağırdığıydı. Başımı bastıran eller ikiye çıktığından kâse gibi sininin de eğildiğini ve diğer tabaklardaki çorbaların da dökülmeye başladığını görüyordum. Kurtulmak gibi bir niyetim olmadığından, ellerim dizlerimin üzerindeydi. Annemin ekme dediğini işittim. Yedirdiği ekmekleri helal etmediğini söylüyor olmalıydı. Saçlarım dökülen dört kâse çorbayla sırlıslık olmuştum. İki el sanki hiç doğmamışım gibi beni oracıkta toprağa sokmaya, tüm günahlarımdan kurtulmaya çalışıyor, var gücüyle bastırıyordu. Annem hâlâ ekmekle ilgili bir şeyler söylüyordu. Herhalde ne zor şartlarda ekme kazandıklarını, beni okutmak için nasıl didindiklerini anlatıyordu.

Annemin sesi kulağımın dibinde patladı.

‘Kızım uzatsana şu ekmeği!’

Size yemin ederim, gözü açık rüya gördüm. O kısacık anda her şeyi, eğer ağızımdan o itiraf çıkmış olsaydı, o bir dakikada neler olabileceğini tepsinin üzerinde seyrettim. Ruh sağlığımın ciddi biçimde zarar gördüğünü anlamıştım.

Anneme ekmeği uzatıp masadaki sohbeğe dönmeye çalıştım.

İlk saatler özlemle kasabadaki ve Bursa’daki havadislerin sorgu ve izahıyla geçti. Babam ve abim ayrı ayrı kahvelere gitmek üzere evden çıktılar. Abim, babamın yanında sigara içmediğinden, bu durum bütün kasaba için, hatta tüm küçük yerler için ortak bir saygı anlayışı olduğundan, bizim kasabada da gençler ve babalar aynı kahvelere takılmazdı. Onlar çıkar çıkmaz annem yanıma geldi.

‘Çay yapayım mı kızım?’ diye sorup saçlarımı okşamaya başladı. Annemin dizine yatıp hüngür hüngür ağladım. Anneciğim hem korkmuş, hem şaşırmişti.

‘Kızım ne oldu? Kuzum kim üzdü seni? Yavrurum...’ İçimdeki patlama öyle şiddetliydi ki gözpınarlarımın o kadar kısa sürede, o kadar gözyaşını nasıl ürettiğini hâlâ aklım almaz.

Sakinleşmeye başlayıp kendime geldiğimde kadıncağızın telaşı büsbütün artmıştı.

‘Anne ben işe girdim’ deyiverdim.

‘Buna mı üzülüyor kuzum sen?’

Özel ders verdiğimi, zengin bir adamın işyerinde çocuklarına İngilizce öğrettiğimi anlattım.

‘Babama nasıl deriz? ‘Okul öğretmenliğinden başka şeye koşturmam seni’ diyor.’

‘O da öğretmenlikmiş işte deyiveririz. Baban da bilip durur, orospu olmadın ya, tövbe tövbe...’

O geceyi odamda sessizce ağlayarak geçirdim.

Kahvaltudan kalkmıştık ki geldiğimi duyan eski arkadaşlarım toplanmış, kapıyı çaldılar. Onların küçük dünyalarını nasıl kışkandığımı anlatamam. Sevdikleri erkeklere gelin gitmiş, onlardan doğurdıkları çocukları büyütüyorlardı. Freud'u, Carlos Castenada'yı okumamış, *Rain Man* filminde Dustin Hofman'ı izlememiş, Beatles'ı dinlememişlerdi ama nakaratını mırıldandıkları şarkılarla eğlenmesini biliyorlardı. O kırmızı tombul yanaklı çocuklarına anaç tavuk gibi kol kanat germelerine imrenmiştim.

'Kilo almışsın' dediğimde Fatma elini kalçasına vurup 'Bey evden gitmesin deye şişiriyoz bunları mekteplim' demiş, hepimizi katıla katıla güldürmüştü. Fatma'nın aklından geçmese de bu kasabalı kızların, cinselliği benden çok önce keşfettiklerini, doya doya tadını çıkardıklarını, bu konuda hiç de taşralı sayılamayacaklarını anlamıştım.

Kasabada kaldığım birkaç gün boyunca bahçedeki kedi yavrularıyla güneşin tadını çıkartmış, sırtımı ağaçlara yaslayıp kitap okumuş, Kenan'la ilgili tüm soru ve hislere aklımı kapatmış, kararımı vermişim. İlk günler kolay geçmedi.

Hiç sigarayı bırakmaya çalıştınız mı bilmiyorum. Kenan'ı düşünmemeye çalışmak işte böyle bir şeydi. Siz görmezden geldikçe, o aklınızdaki işgaliesini büyütüyor, bir krize doğru sürükleniyorsunuz. Bir süre sonra etrafınızda olup bitenleri algılayamayacak hâle geliyor, aptallaşıyor, bir an önce bir sigara bulmak ve dudaklarınızı filtreye değdirmek, kokusunu duymak, ilk nefesi yavaşça çekmek, ciğerlerinizde dolaşmasını hissetmek ve üflerken maviliğini izlemek istiyorsunuz. İçmemek akılcı bir karar gibi dursa da öte yandan acı çekiyor, mutsuz oluyorsunuz. Sigara için kendinizle kavga ettiyseniz bunu bir de ilk kez seviştiğiniz biri için yaşadığınızı düşünün. Bu kavgadan bir yanım, öbür yanımı yenerek zaferle çıkacaktı. Kararlar alınmıştı.

Bursa'ya dönecek, dişimi sıkıp son bir ayımı yurтта geçirecek, Kenan'ı bir daha görmeyecek, okul bitiminde hemen kasabaya dönüp atamamı bekleyecektim. Kasabada geçirdiğim diğer günlerde hiç ağlamadım. Yaklaşık bir hafta kaldıktan sonra alınmış kararlar ve bunları uygulayacak azimle döndüm Bursa'ya.

Kenan'ın her gün şoförünü gönderdiğini, son günlerde birkaç kere yurтта beni sordurduğunu, okulda dersliklerde beni arattırdığını, bununla yetinmeyip akşamları da bizzat kendisinin yurda geldiğini, Sibel büyük bir telaşla bir çırpıda anlatıvermişti. Kolumdan çekip ilerideki ağacın altına sürükledi.

'Nazan, deli olma, adam sana âşık! Bırak akışına. Bazen su akarken yolunu bulur. Senin de onu istediğin belli.'

'Kenan evli' dedim.

Sibel bununla hiç ilgilenmedi. Aynı telaşla akıl vermeye devam etti.

'Kızım ne alakası var. Hoşça vakit geçirebilirsin pekâlâ. Üzülmenizin size faydası yok. Dünya dediğin beş gün, onun da ikisi gitti, haberin olsun.'

'Dedikoduları duymuşsundur' dedim.

'Şu hakkında atıp tutan salak karıları unut artık. Elllerine fırsat geçse hepsi Kenan'ı elinden almak için birbirlerini ezer. Hangisinin bir şişe biraya ne kepezelikler yaptığını ben biliyorum.'

Saatine bakıp çantamı eline aldı. 'Odaya çıkartırım. Sen otoparka git. Prens neredeyse gelir. Hep bu saatlerde geldi. Yurdun önünde kucaklaşmak istersen o başka.'

Allak bullak olmuştum. Daha Kenan'ın adını işittiğim anda heyecanıma yenilmiş, hızlı adımlarla otoparka gidiyordum. Çam ağacına yaslanıp beklemeye başladım. Sibel'in dediği gibi az sonra beyaz Mercedes önümde durdu.

Birbirimize sımsıkı sarılıp hiç konuşmadan öylece

durduk. Erkeksi kokusunu ciğerlerime çekiyor, kaslı kollarının arasında kendimi ona muhtaç hissediyor, Kenan'ın hayatında var olmayı göze aldığımı öğreniyordum.

Ellerini yanaklarıma koyup 'Tam vaktinde geldin. Yarın kasabaya gelecektim' dedi

'Delisin sen!'

'Senden önce gayet normaldim. Bütün suç benim mi?'

Aramızda başlayan şeyin daha o ilk dakikasında adının suçluluk olduğunun ve bu suçu beraber işlediğimizin Kenan tarafından tanımlanmış, benim tarafımdan kabul görmüş olması, bundan sonra yaşayacaklarımıza hazır olduğumuzun ifadesi olarak hep aklımda kalmıştır.

O hafta sonu Çekirge'deki eve taşındım. İnegöl'e gitmiş, küçük bir koltuk takımı ile yatak odası almıştık. Ertesi gün mobilyaları getirdiler. Çok şirin, bana ve bize ait bir ev kuruyordum. Kenan'ın evli olduğu gerçeğine sırtımı dönmüş, ileride karısı olacaktım ya da zaten karısıymışım da o akşamları işi gereği eve gelemiyormuş gibiydi.

Derslere kaldığımız yerden devam etmeye başladık ya da başlamayı denedik. Aramızdaki yakınlık, derslerdeki ciddiyetimizi almıştı. Ne ben eskisi gibi anlatabiliyordum ne de Kenan dinleyebiliyordu. Bütün dikkatimi derse vermişken, hayranlığını gizlemeyen bakışı, dilinin ucuyla dudaklarımı ıslatışı, saçlarını eliyle arkaya atışı, gömleğinin yakalarını açması, beni başka bir yolculuğa çıkartıyordu. Çoğu zaman pes ediyor, hadi bırakalım deyip soluğu evde alıyorduk. En üst katta tek daire olduğundan, asansörde başlıyorduk sevişmeye. Kenan üstündekileri çıkartırken, elinde anahtar, daire kapısını açmaya çalışırdı. Bazen de ben yarı çıplak açmaya uğraşırdım kapıyı. Evde bambaşka iki kişi olurduk. Dışarıdaki gerçek dünyadan, Bursa'dan ve insanlardan, Kenan'ın evliliğinden

uzakta; aramızdaki ilişkinin masumiyetinden, o küçücük sarılmaların, öpüşlerin bize yettiğinden emin, saatlerce televizyon izlerdik. Onun göğsünde uyur kalırdım çoğu zaman. Beni öperek uyandırır, artık gitmesi gerektiğini söylerdi. İşte o zamanlarda evimin bütün duvarları yıkılır, şehrin ışıkları salona dolar, tanıdığım bütün insanlar kirli ayaklarıyla salonuma girip birbirlerini itip kakarak öfke dolu gözlerini üzerime dikerlerdi. Gerçek dünya bir canavar olup beni yutmak için başını uzatırdı. Kenan'ın evliliği kocaman bir yumruk olur, boğazıma otururdu. Ne yutabilirdim o lokmayı ne tükürebilirdim.

Çoğu geceler uyku ağırlığıyla yatak odasına ayaklarımı sürüyerek gider, küçük bir çocukmuşçasına beni yatırıp üzerimi örtmesine izin verirdim. Oysa Kenan usulca kapıyı kapattığında, komodinin üzerinde sigara arıyor olurdum.

O gecelerden birinde, 'Gitmek zorunda olmamayı, yanında kalmayı çok isterdim' dedi.

'Gitme... Kalmanı istiyorum.'

'Yapamam.'

'Neden?'

'Bunları konuşmamalıyız. Seninle olmayı isterdim. Bunu bil.'

Öylesine üstüne basarak söylemişti ki 'bunu bil'i. 'Bununla yetin, fazlasını isteme' demişti.

Benim söylediğim 'istiyorum' sözcüğünün arkasında ne dediğini bilen bir kararlılık vardı. İstekleri için cesur bir irade. Elindeki yarısını kaybetmeyi göze alacak kadar diğer yarısı için savaşıma hırsı ve azim.

Oysa Kenan'ın 'isterdim' sözcüğü çaresiz bir ifade taşıyordu. Bu çaresizliğin birinci ifadesi, 'Yani ne istediğimi biliyorum ama bunu elde edecek savaşı veremem, bu kadar gücüm yok' anlamındaydı.

İkinci ifadesi, ‘Şartlar başka olsaydı, ben evli olmasaydım, kaybedecek değerlerim olmasaydı seni o zaman isterdim ama bu şartlar altında seni isteyemem’ anlamını taşıyordu.

Buna bağlı olarak taşıdığı üçüncü ifadeyse şöyleydi: ‘Senin için kaybetmeyi göze alacaklarımın değeri ile seni kazanıyor olmanın değeri birbirini eşitlemiyor. Böyle kalalım.’

Bu iki sözcüğün anlamları hakkında yarım paket sigara içip bütün gece kafa patlatmış, duygularımızı bir kalıba sokmaya çalışmışım. Sanırım o gece Kenan’ın hayatında bir değişiklik yapmaya niyeti olmadığını, benim için evliliğini bitirmeyeceğini, karısıyla evinde ve o eve gitmeden önce benimle mutlu olduğunu anlamışım.

Çatı katına yerleşeli altı ayı geçmişti. Bu arada mezun olmuş, diplomamı almış ama öğretmen atamaları için başvuru bile yapmamışım. Kenan için mesleğimi bir kenara bırakmış, başka bir şehre tayin olmayı, onu görmeden, ona sarılmadan yaşamayı göze alamamışım.

Bu süre içersinde çok mutluydum. Konuşsak, planlamamış olsak da ilişkimiz ilerledikçe, bir gün karısı olacağımı biliyordum.

Beni sevdiğine inanmamı sağlayan hareketlerini, sözlerini düşündüm. ‘Hayatımdan çıkmanı istemiyorum’ demişti. ‘Kasabana gelecektim’ demişti. Sevmeyen bir erkeğin kadını için bunları yapmayacağını düşünüp beni çok sevdiğine kendimi inandırdım. Kenan bana bir kere bile, ‘Seni seviyorum’ dememişti. O iki sözcüğü söylememişi belki ama İnegöl’e mobilya almaya gittiğimizde, ‘Ucuzlara bakma, üzerlerinde uzun yıllar oturacağız’ demişti.

Mutfak takımlarını alırken, ‘Bunlar gündelik sanki. Neden misafirler için şık bir şey bakmıyorsun?’ diye sormuştu.

Kapıdan girer girmez burnunu boynuma yaslayıp derin derin koklamalarını, asansördeki sevişmelerimizi, mutlu bakışlarını, özlem dolu sarılmalarını o altı aya ait her şeyi hıçkıra hıçkıra ağlayarak hatırladım. Bütün bunların inandığım kadar büyük değerleri olmadığı gerçeğiyle yüzleşemedim. Kenan'ın en az onu sevdiğim kadar beni seviyor olduğuna ve onun için göze alabildiklerinden çok daha fazlasına cesaret edebileceğine, gelecekte çok daha mutlu günlerimizin olacağına, Kenan'ın karısı olacağıma öylesine inanmışım ki.

Oysa o gece Kenan 'isterdim' sözcüğüyle ilişkimizden böyle bir beklentisi olmadığını belirtmiş, 'Olsa güzel olurdu belki ama bu şartlar altında mümkün değil' demişti. Ve o gece anladım ki Kenan için karısı olacak kadar değerim yoktu.

Bütün geceyi gözyaşlarımın ıslattığı yastıklara sarılarak, kahve ve sigara içerek geçirdiğimden ertesi gün geç saatlere kadar uyudum. Tükenmişim. Kenan'ın sözleri çok ağır gelmişti.

Sigara altlığı birkaç lokma atıştırıp kahvemi alıp balkona çıktım. Çok iyi hatırlıyorum hava yumuşamış, lapa lapa kar başlamıştı. Ressam görünmez fırçasıyla şehrin çatılarını hızla beyaza boyuyordu. Bütün ova pamuklara bürünürken, içimdeki karanlık beni yutmaya hazırlanıyordu.

Ashında son altı aydır, ileride evlenecek iki sevgili gibi yaşamadığımızı hayretle fark ediyor, saflığımı karşısında dehşete kapılıyordum. Kenan'ın fabrikadaki odasının ve evin dışında çok zaman geçirmediğimizi, işyerinde mecbur kaldığından yalnızca birkaç çalışanıyla tanıştırdığını, evimize hiçbir arkadaşını getirmediğini, dışarıda sadece birkaç kez, o da geç saatlerde olmasına dikkat ederek yemeğe çıktığımızı hatırlıyordum. Bazı geceler otomobille dışarı çıkar, fazla ortalıkta gezinmeden

kıyı kenar semtlerden birindeki bir pastanede tatlı yer dönerdik. Bütün bu ayrıntıların üzerinde durmamıştım.

Nasıl da Kenan benimle yepyeni bir hayata başlayacaktı. Üstelik o gün hızla yaklaşıyordu. Baskı yapmak istemediğimden sormuyordum, Kenan da hazır olmadığını düşündüğünden konuyu açmıyordu. O gün geldiğinde bütün arkadaşlarıyla tanıştıracak, bize saygı duymayanlarla görüşmeyecekti.

Oysa şimdi bütün bu gizliliğin beni ucuz kıldığını, orta yaşlı, zengin bir adamın satın aldığı gençlik iksiri olduğumu hissediyordum. Telaşlı sevişmelerimizin altı aydır kapatıldığım bu evde... kapatılan... kapatması... metresi...

Annemin sesi; ‘Orospu olmadın ya, tövbe tövbe...’

Hava soğudu. Ressam fırçasını siyaha batırdı. Karın rengi değişti.

Ellerim tirabzanda aşağıya baktım.

Annemi, çocukluğumu, küçük kasabamı, Freud’u, Beatles’ı, Kenan’ı, hayallerimi, geleceğimi, her şeyi geride bırakacak, o koyu karanlıkla kucaklaşacaktım.

Aniden biri belime sarılıp geriye çekti. Göğsünde titreyerek hıçkırdım. İkimiz de korkmuştuk. Beni kucağına alıp içeri taşıdı.

Sabahleyin birkaç kez ve öğlen sürekli aramış, telefon cevap vermeyince merak edip gelmişti. Terasta olduğumdan kapıyı da işitmemiştim. O gün hayatımda ilk kez intihara niyetlenmiş, cesaretim karşısında şaşırmıştım.

Ben ağladım, Kenan sarıldı. Fabrikaya dönmedi.

Akşam dışarı çıktık. Mudanya sahilindeki balıkçılardan birinde denize bakarak, rakı içtik. Çok fazla konuşmadık. Onu bu kadar istediğimin farkına yeni varıyordu.

O gece ilk kez sabaha kadar yanımda kaldı. Belki tekrar intihara kalkışırım diye beklemişti, belki kendisini mecbur hissediyordu, belki de beni kaybetmekten korkmuştu. Bilmiyorum.

İlk kez onun kollarında uyanıyor, güne onunla başlıyordum. Birlikte kahvaltı hazırladık. Evde tek başıma kalmamı istemiyordu.

‘Arkadaşlarını ara, biraz dışarı çık, yılbaşı vitrinlerine filan bakarsınız’ dedi.

Tam kapıdan çıkarken durdu. Bir şey söylemek istedi. Vazgeçti. Sonra vazgeçmesinden vazgeçip tekrar döndü.

‘Paran var mı? Bırakayım mı?’

Sibel’in yanına gittim. Bir pazarlama şirketinde satış elemanı olarak işe girmişti. Birkaç ders nedeniyle okulu bir yıl uzamıştı. Beni karşısında görünce şaşırıldı. Sibel’in üç aylık kazancı kadar bir parayı yarım günde harcamış, ona ve kendime bir sürü kıyafet, çizme, eldiven filan almıştım. Sıkıntımı alışveriş yaparak atıyor, böyle rahatlıyordum. Daha sık görüşmeyi kararlaştırıp ayrıldığımızda hava kararmıştı. Taksiden indiğimde Kenan’ın Mercedes’ini gördüm.

Elimdeki torbaları aldı. Kapıda uzun uzun öpüştük. O gece de benimle kaldı. Hafta sonu, işleri nedeniyle Ankara’ya gitti. Birkaç gün görüşemedik.

Tekrar İngilizce çalışmaya başlamıştık. Kaybettiğim mutluluğa dönüyor, içinde bulunduğum koşullara alışlıyordum.

Yemekten kalkmış, televizyonun karşısına geçmiş, şarap içiyorduk. Başıyla balkonu işaret ederek, ‘Bir daha bizi üzmeyeceksin. Söz mü?’ diye sordu.

Derin bir nefes alıp ‘Tamam’ dedim.

‘Söz vermezsen sürprizi alamazsın.’

‘Ne sürprizi?’

‘Önce söz vermelisin!’

‘Peki. Söz!’ dedim.

Çantasından sarı, büyük bir zarf çıkardı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

‘Seni üzgün görmek bana büyük acı veriyor. Bu evde mutlu olmamızı istiyorum’ dedi.

Zarfı açtım. Oturduğum evi benim adıma satın almıştı.

Geçen gün bakmadan imzaladığım sigorta evrakları arasında vekaletname de varmış. Ne diyeceğimi bilemedim. Kenan beni sevdiğini, bildiği tek yolla, parasıyla gösteriyordu.”